

Arrest

nr. 125 770 van 18 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 17 juni 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 13 juni 2014 houdende de weigering van afgifte van een visum aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 juni 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 mei 2014 vraagt de verzoekende partij een visum aan in functie van haar voorgenomen huwelijk met de heer C.M.H, die de Belgische nationaliteit heeft. Dit visum werd geweigerd op 6 mei 2014.

1.2. Op 8 juni 2014 werd opnieuw een visum kort verblijf gevraagd met het oog op het laten plaatsvinden van het geplande huwelijksfeest. De toekenning van dit visum werd geweigerd bij beslissing van 13 juni 2014. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld. Bij het onderzoek naar deze voorwaarden is de volgorde niet relevant.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De procedure is, luidens artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, schriftelijk en de Raad kan enkel acht slaan op de elementen die in het verzoekschrift werden opgenomen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door

het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.2.2.1. De verzoekende partij voert in het derde middel onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Het middel wordt als volgt geadstrueerd:

“Artikel 8 EVRM vestigt het recht op gezinsleven. Dit wordt door de rechtspraak van het EHRM ook begrepen als vormen van een gezin buiten het kader van een formeel huwelijk. Dit wordt ook begrepen als het kunnen ontwikkelen van relaties en als de deelname aan essentiële activiteiten die tot het huwelijks- en gezinsleven behoren.

In casu gaat het om het bijwonen van het reeds geplande huwelijksfeest dat perfect kan gehouden worden zonder dat het formele huwelijk via de burgerlijke stand reeds heeft plaatsgevonden

In casu gaat het eveneens over de mogelijkheid van verzoekster om een grote maande met haar aanstaande echtgenoot in België te kunnen samen zijn, hier dat huwelijksfeest te vieren met familie, vrienden en kennissen, en zo het gezinsleven in te vullen.

Er wordt benadrukt dat de verwerende partij zelf erkent dat het niet om een schijnhuwelijk gaat. Verwerende partij aanvaardt bijgevolg dat de rechten die voortvloeien uit artikel 8 VRM op geldige wijze kunnen ingeroepen worden.”

2.2.2.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzoudhi v. Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, *Yildiz v. Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, *Niemietz v. Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, *Conka v. België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad herinnert eraan dat wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het privé- of gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een geval waar de verzoekster om een eerste toelating tot verblijf verzoekt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er steeds aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani v. Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi v. Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim v. België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim v. België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In eerste instantie dient erop te worden gewezen dat, zelfs aangenomen dat verzoekster een relatie heeft met een Belgische onderdaan, zij nooit eerder een gezinsleven hebben ontwikkeld op Belgisch grondgebied, nu verzoekster niet eerder verblijfsrecht kreeg.

Ook indien zou kunnen worden gesteld dat de gegevens in het dossier op het eerste gezicht toelaten om gewag te maken van een familie- en gezinsleven zoals geviseerd in artikel 8 van het EVRM, dient erop gewezen dat deze zaak niet enkel betrekking heeft op de vraag of het gezinsleven geschonden wordt doch ook een zaak van immigratie betreft. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het aan lidstaten toe om de toegang van niet-onderdanen op hun grondgebied te regelen. Artikel 8 van het EVRM houdt geenszins een verplichting in voor de lidstaat om de woonplaatskeuze van een vreemdeling te eerbiedigen. Het feit dat verzoekster een partner heeft die op Belgische grondgebied verblijft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er voorts niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken, doch houdt in dat zij niet wordt toegelaten tot het grondgebied omdat zij niet aan de voorwaarden voor het afleveren van het gevraagde visum voldoet. De betreffende beslissing houdt

dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat zij definitief van haar partner word gescheiden. *In casu* doet verzoekster overigens zelf gelden dat het haar bedoeling is om hier haar huwelijksfeest te vieren en dan terug te gaan naar China om er vervolgens een nieuw visum aan te vragen. Zij gaat er dus zelf van uit dat zij slechts gedurende een zeer korte periode bij haar partner zal verblijven en vervolgens zal terugkeren om te gaan voldoen aan de nodige formaliteiten. In die optiek moet worden verwezen naar de rechtspraak van het EHRM die stelt dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het privé- en gezinsleven van verzoekster niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Bovendien toont verzoekster op geen enkele wijze aan dat haar partner die weliswaar de Belgische nationaliteit heeft maar ook van Chinese origine is, haar niet zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst om aldaar, desgevallend tijdelijk in afwachting van de juiste documenten, het gezinsleven op te bouwen.

Waar verzoekster nog doelt op haar huwelijksfeest en betoogt dat deelname aan essentiële activiteiten die tot het huwelijks- en gezinsleven behoren ook vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dient erop te worden gewezen dat zij en haar partner wisten, op het ogenblik dat het huwelijksfeest werd georganiseerd, dat verzoekster nog niet in het bezit was van een titel om het grondgebied te betreden. Bovendien weze benadrukt dat waar wordt bedoeld op het huwelijksfeest niet wordt bedoeld de officiële huwelijksceremonie - die wordt door verzoekster zelfs uitgesloten op dit ogenblik nu zij stelt dat zij eerst naar China zal terugkeren om aldaar een visum gezinsvereniging aan te vragen en zich in regel te stellen met de Belgische wetgeving - doch enkel een banket voor de genodigden. Gelet op het feit dat verzoekster naar aanleiding van het interview op de ambassade verklaarde dat zij na het officiële huwelijk ook nog een ceremonie plannen in China, en niet valt in te zien om welke redenen de thans uitgenodigde vrienden en familieleden hierbij niet zouden kunnen worden betrokken, kan bezwaarlijk worden gesteld dat het feit dat zij niet aanwezig kan zijn op het feest van 21 juni 2014 een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing verhindert immers niet dat verzoekster haar huwelijk viert nu dit volgens de eigen verklaringen ook in China zelf kan. Voorts toont zij niet aan dat het feest niet zou kunnen plaatsvinden op het ogenblik dat zij weerkeert vanuit China - zoals zij dat plant - met het oog op het daadwerkelijk aangaan van het huwelijk.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, gezien het feit dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar geplande gezinsleven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107) en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de bevoegde staatssecretaris, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het gezinsleven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel lijkt te kunnen worden beschouwd.

Het middel, gestoeld op artikel 8 van het EVRM, is niet ernstig. Een verdedigbare grief is niet aangetoond.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het

moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. In eerste instantie dient erop te worden gewezen dat het middel dat werd gesteund op de schending van artikel 8 van het EVRM, niet ernstig werd bevonden. Het voorhanden zijn van een verdedigbare grief werd derhalve niet vastgesteld. De these van de verzoekster dat door een te restrictieve beoordeling van de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel de daadwerkelijke rechtsbescherming, zoals onder meer voorzien in artikel 13 van het EVRM, onmogelijk wordt gemaakt gaat derhalve niet op: deze bepaling kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232), en de schending van deze bepaling wordt niet weerhouden. Bovendien zal hierna blijken dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet op restrictieve wijze wordt beoordeeld, hetgeen vanzelfsprekend niet wil zeggen dat het bestaan ervan zonder meer moet worden aangenomen. Ter zake kan ook nog worden verwezen naar hetgeen in de laatste alinea van punt 2.3.2.3. wordt gesteld.

2.3.2.2. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt in het verzoekschrift als volgt uiteengezet:

Belangrijk materieel en moreel nadeel in geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing. De beslissing heeft tot gevolg dat verzoekster niet naar België kan komen op korte termijn en haar gezinsleven met haar aanstaande echtgenoot niet kan beleven en geen huwelijksfeest kan houden dat reeds gepland werd.

De schorsing zal ertoe leiden dat aan de DVZ, zo nodig via kort geding, zal gevraagd worden op korte termijn een nieuwe beslissing te nemen die rekening houdt met de ingeroepen middelen.

De niet schorsing brengt onmiddellijk ernstige nadelen (er moet zelfs geen sprake zijn van schade, quod non) mee.

Het nadeel is evident: verzoekster zal niet naar België kunnen komen; zij zal voor de periode van het kort verblijf niet bij haar aanstaande echtgenoot kunnen zijn; zij zal niet aanwezig kunnen zijn bij het geplande huwelijksfeest en haar familieleden, deze van haar aanstaande echtgenoot, haar vele vrienden en kennissen uit binnen- en buitenland niet kunnen ontmoeten en begroeten.

Het argument dat dit nadeel te herstellen zou zijn doordat later mogelijk een visum afgeleverd wordt gaat niet op. Het is onmiskenbaar een niet te herstellen nadeel dat verzoekster verscheidene maanden niet met haar echtgenoot kan samenleven en dat het feest niet of pas veel later zal kunnen doorgaan,, Die tijd is voorbij, die maanden zijn gepasseerd en kunnen niet meer ingehaald worden.

Verzoekster heeft een groot materieel nadeel als het visum niet wordt gegeven en zij het huwelijksfeest niet kan bijwonen en het huwelijksfeest niet zal doorgaan. Er werden door haar en haar aanstaande

allerlei kosten gemaakt voor het huwelijksfeest. Dit wordt aangetoond door de stukken, Er werden diverse familieleden, vrienden en kennissen uitgenodigd. Het is minstens ook een moreel nadeel voor verzoekster dat zij deze mensen zal moeten teleurstellen als het feest niet zou doorgaan of in haar afwezigheid zou moeten doorgaan.

Verzoekster ervaart ook een zeer groot moreel nadeel.

Dit alles wordt onmogelijk gemaakt door in de mening van verzoekster erge vooringenomenheden met betrekking tot haar wil om terug te keren naar China na het feesten alleszins met betrekking tot haar oprechte wil om na het feest terug te keren naar China om daar een visum om te huwen aan te vragen. Het is veelzeggend dat de weigering van het visum op onbegrip stuit bij de Consular Officer te Beijing, de heer YD. Het is duidelijk dat deze persoon, die met verzoekster gesproken heeft en haar vragen heeft gesteld, op een goede wijze kan inschatten wat de intenties van verzoekster zijn.

Verzoekster ervaart de weigering van het visum ook als een morele aantasting van haar geloofwaardigheid, maar evenzeer van haar geloof in de rechtsstaat en de fundamentele rechten waarop zij meent te kunnen steunen. Deze morele aantasting kan ook als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanzien worden.

Ook het menselijke en emotionele aspect mag in dit kader niet vergeten worden. Verzoekster heeft een zeer nauwe en goede relatie met haar echtgenoot en leeft in de verwachting op zeer korte termijn met hem permanent te kunnen samenleven. Zij leeft in de verwachting een mooi huwelijksfeest met veel genodigden te kunnen houden.

Dit moreel nadeel kan niet fundamenteel hersteld worden door het eventuele latere verlenen van een visum.

Dat een moreel nadeel kan volstaan om te kunnen stellen dat een er sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Dat verzoekster volgende rechtspraak van de Raad van State aanhaalt:

"Als duidelijk blijkt uit de aangevochten handeling, waarmee de verzoekende beroepsonderofficier belet wordt deel te nemen aan een opdracht in de Democratische Republiek Congo (DRC), dat zij werd uitgevaardigd 'ont redenen van moraliteit en teneinde geen enkele schade toe te brengen aan de diplomatieke betrekkingen met de DRC die zijn visumaanvraag had geweigerd leiden deze doorslaggevende redenen ertoe te besluiten dat zij zullen worden tegengeworpen bij elke aanvraag om in de toekomst deel te nemen aan welke opdracht in de DRC dan ook. Maar de aangevochten handeling maakt het niet mogelijk te begrijpen waarom de 'moraliteit' van de verzoeker hem zou toelaten deel te nemen aan een humanitaire opdracht in een ander vreemd land.*

Bovendien zou de omstandigheid dat de DRC heeft geweigerd om een visum. af te geven aan de verzoeker kunnen rechtvaardigen dat hem in de toekomst elke deelname aan een opdracht in dit land wordt verboden. Hieruit volgt dat het risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangevoerd door de verzoeker is bewezen, zowel wat betreft zijn moreel aspect - aantasting van zijn goede naam - als wat betreft zijn beroepsaspect - uitsluiting". R.v.St. (8e k.) nr. 135.868, 11 oktober 2004; A.P.M. 2004 (samenvatting;) aEL 9 207' T.B.P. 2006, aL 2, 117, noot.

Manifeste wetsschendingen

Verzoekster stelt dat uit het middel blijkt dat dit ernstig is zijn en er manifeste wetsschendingen aanwezig zijn.

Er is een manifeste schending van de vermelde bepalingen van de verordening 810/2009/EG;, van artikel 8 EVRM en van de motiveringsplicht door het hanteren van onjuiste wettelijke criteria, onjuiste formeel voorziene documenten, onjuiste motiveringen op zich en het niet respect van het recht op gezinsleven ondanks het feit dat aanvaard wordt dat het om een echt huwelijk gaat én door de politie én door verwerende partij zelf.

In bepaalde gevallen kan dit gegeven op zich leiden tot het aanvaarden van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het feit dat opzichtens een burger manifest rechtsschendingen plaatsvinden kan op zich een voldoende reden zijn om het nadeel te aanvaarden,

Verzoekster is van mening dat dit in casu het geval is."

2.3.2.3. In de mate dat verzoekster stelt dat de schorsing ertoe zal leiden dat aan de verwerende partij zal worden gevraagd om zo snel als mogelijk, desnoods via de kort gedingrechter, een nieuwe beslissing te nemen, dient erop te worden gewezen dat deze argumentatie weliswaar zou kunnen worden betrokken bij het leerstuk van het belang bij de vordering tot schorsing van een weigeringsbeslissing, maar niet bij de beoordeling, *in casu*, van de vraag of zich een moeilijk te herstellen ernstig nadeel manifesteert zoals dat hiervoor werd omschreven.

Verzoekster situeert haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel voornamelijk in de context van haar geplande huwelijksfeest op 21 juni en betoogt dienaangaande dat zij haar (schoon)familie niet zal

kunnen zien en haar gasten niet zal kunnen ontvangen, terwijl allerlei kosten werden gemaakt, zodat het huwelijksfeest in wezen niet kan worden uitgesteld.

Dit nadeel is volkomen te wijten aan het eigengereid handelen van verzoekster en haar toekomstige man, die ervoor geopteerd hebben om een huwelijksfeest te plannen nog alvorens de zekerheid bestond dat verzoekster een visum, van welke aard dan ook, zou krijgen om naar België te komen. Zij diende naar eigen zeggen een eerste visumaanvraag gezinshereniging in op 2 mei 2014, zijnde nog geen twee maanden voor de datum van het huwelijksfeest en vroeg, na de weigering van dat visum, op 8 juni 2014 een visum kort verblijf aan. Ieder redelijk denkend mens weet dat hier sprake is van een volstrekt onredelijk en onvoorzichtig handelen in hoofde van verzoekster en haar toekomstige echtgenoot. Het geschetste moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve aan eigen toedoen te wijten.

Voorts moet er ook nog op worden gewezen dat de kosten die werden gemaakt voor het feest terug te brengen zijn tot een louter financieel nadeel, dat in de regel begrootbaar is en niet moeilijk te herstellen. Verzoekster brengt geen argumenten bij die de Raad ertoe zouden nopen daar anders over te denken, temeer nu zij elders in het verzoekschrift de nadruk legt op haar gunstige financiële positie in haar land van herkomst.

Het moreel nadeel waarover verzoekster spreekt, met name de vooringenomenheid van het bestuur met betrekking tot haar wil om terug te keren en de aantasting van haar geloofwaardigheid is in deze evenmin moeilijk te herstellen. Verzoekster kan immers morele genoegdoening bekomen na de eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing. De rechtspraak waarnaar verzoekster verwijst, doet daaraan geen afbreuk, nu de omstandigheden van haar zaak volledig verschillend zijn. Waar verzoekster ook nog een moreel nadeel afleidt uit de teleurstelling van haar gasten, kan niet genoeg worden benadrukt dat, door het plannen van een feest zonder dat zij de zekerheid had dat zij de toelating zou krijgen om naar België te komen, de oorzaak van dit nadeel volledig bij haar eigen handelen ligt. Het weze verder herhaald dat een huwelijksfeest nog steeds kan plaatsvinden eens verzoekster zich in regel heeft gesteld en effectief zal gehuwd zijn met haar partner. Overigens zou volgens haar eigen verklaringen ook een ceremonie in China plaatsvinden en valt niet in te zien om welke reden de genodigden - die naar haar zeggen van heinde en verre komen - niet ook daar aanwezig zouden kunnen zijn.

Verzoekster ziet ook nog een nadeel in het feit dat zij voor de periode van het kort verblijf niet in België bij haar partner kan zijn, maar maakt niet aannemelijk dat beide betrokkenen niet op een andere manier contact kunnen houden, en al evenmin dat, zo zij samen zouden wensen te zijn, haar partner haar niet zou kunnen vergezellen in haar land van herkomst.

Waar verzoekster nog wijst op de manifeste wetsschendingen, is de Raad van oordeel dat behoudens de these dat de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld is indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, hetgeen *in casu* niet het geval is, de voorwaarde van het ernstig middel een onderscheiden voorwaarde is waaraan afzonderlijk moet zijn voldaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan/ niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering te schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS